

26 iunie: Sfântul Josemaría

Comentariu la Evanghelia sărbătorii sfântului Josemaría. „Urcând într-una dintre bărci, care era a lui Simon, l-a rugat să o depărteze puțin de țărm”. Domnul a urcat în barca noastră pentru a stabili o relație personală cu fiecare dintre noi. De noi depinde ca această întâlnire să devină începutul unei noi povești de iubire, așa cum s-a întâmplat în viața sfântului Josemaría.

Evanghelie (Lc 5, 1-11)

Pe când mulțimea îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, iar el stătea lângă lacul Genezaret, a văzut două bărci trase la mal, iar pescarii, coborâți din ele, spălau năvoadele.

Suindu-se într-una din bărci, care era a lui Simon, l-a rugat s-o îndepărteze puțin de la mal. Așezându-se, învăța mulțimile din barcă.

Când a terminat de vorbit, i-a spus lui Simon: „Înaintează în larg și aruncați-vă năvoadele pentru pescuit!”

Răspunzând, Simon i-a spus: „Învățătorule, toată noaptea ne-am chinuit, dar nu am prins nimic. Însă la cuvântul tău, voi arunca năvoadele”.

Și, făcând aceasta, au prins așa o mare mulțime de pești încât li se rupeau năvoadele. Atunci au făcut semne însoțitorilor lor din cealaltă barcă să vină pentru a-i ajuta. Ei au

venit și au umplut amândouă bărcile încât erau gata să se scufunde.

Văzând aceasta, Simon Petru a căzut la picioarele lui Isus spunând: „Îndepărtează-te de mine, Doamne, căci sunt un om păcătos”.

Pentru că îl cuprinsese teama pe el și pe toți care erau cu el pentru pescuirea pe care au făcut-o, la fel și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zebedeu, care erau însoțitorii lui Simon.

Însă Isus i-a spus lui Simon: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni”. După ce au dus bărcile la mal, părăsind toate, l-au urmat pe el.

.....

Comentariu la Evanghelie

Pe lacul Ghenizaret s-au întâlnit două dimensiuni. De o parte, era

Dumnezeu. De cealaltă parte, câțiva pescari. Primul avea un plan veșnic. Ceilalți, planul de zi cu zi.

Și atunci Dumnezeu a decis că planul de fiecare zi trebuia să devină un plan veșnic. Era primul capitol al unei povești de iubire.

Așa că a urcat în barcă. La început, ei au crezut că Îi făceau un favor.

Treptat, au început să-și dea seama că El prelua cârma bărcii. Apoi, au înțeles că asistau la ceva extraordinar: o pescuire minunată. La sfârșit, când s-au întors la țărm, pricepuseră că nimic nu va mai fi la fel. Era ca și cum li se deschideau ochii pentru prima dată. Atunci au lăsat totul. Ca să câștige totul. Ca să-L câștige pe El.

Ceea ce s-a întâmplat la Ghenizaret s-a repetat de nenumărate ori, de câte ori a fost un om pe pământ. Mulți, din păcate, nu și-au dat seama. Și

atunci viața lor s-a desfășurat mereu într-o singură dimensiune.

Dar, din fericire, mulți alții au înțeles. Înainte de Ghenizaret, Dumnezeu fusese la Nazaret, să-i spună Mariei planul Său veșnic. Secole mai târziu, a fost la Milano, să-l tulbure pe Augustin. La Siena, să o prevină pe Ecaterina. La Pamplona, să-l zdruncine pe Iñigo. În Uganda, să-l cheme pe Carol. Toți au spus „da”, și, la fel ca acei primi pescari, au schimbat cursul istoriei.

„Se pare că v-a ales pe fiecare în parte..., spunea el. — Și așa este!” (Surco, 220).

După veacuri, a hotărât să meargă și la Logroño, să trezească, cu niște urme în zăpadă, un băiat născut la Barbastro, pe nume Josemaría. Procedul a fost același, dintotdeauna: să urce în barcă și, dacă răspunsul e pozitiv, să devină treptat stăpân și Domn. Concluzia a

fost aceeași: băiatul a înțeles că nimic nu va mai fi la fel. Că iubirea înseamnă să-ți riști viața pe o singură carte. Și, lăsând totul, L-a urmat.

Așa cum spuneam, Dumnezeu hotărâse că planul de zi cu zi trebuia să devină un plan veșnic. Viața obișnuită a bărbaților și femeilor trebuia să fie locul întâlnirii lor continue cu Creatorul.

Totuși, pentru că nu o mai trăiau astfel, mulți au uitat acest adevăr. Așa că misiunea acestui nou pescar de oameni a fost tocmai aceasta: să strige lumii, prin cuvinte, dar mai ales prin viața lui, că fiecare clipă are valoare de eternitate. Că Isus Cristos a pășit pe acest pământ și l-a sfințit. Că Isus a muncit, că Isus Cel Înviat a gătit un pește (cf. Ioan 21,9), și, prin urmare, orice activitate umană poate deveni divină.

Sărbătoarea sfântului Josemaría este un prilej de a-i mulțumi lui

Dumnezeu, pentru că ne amintește cu o forță specială de dorința pe care o are Domnul de a-Și uni viața cu a noastră, de această sete pe care o are dintotdeauna să scriem împreună povestea vieții noastre, lăsându-L și pe El să fie autor și protagonist.

„Dacă răspunzi chemării pe care ți-a făcut-o Domnul, viața ta — viața ta cea săracă! — va lăsa în istoria omenirii un brazdă adâncă și lată, luminoasă și roditoare, veșnică și divină” (Forja 59).

Viața lui Josemaría Escrivá de Balaguer poate fi pentru fiecare creștin un minunat îndemn de a-și aminti că existența noastră, indiferent unde și cum se desfășoară, poate primi lumina lui Cristos și poate reflecta și ea această lumină către ceilalți. Nu există scuze: putem spune nu invitației, dar nu mai putem face pe orbi, că nimeni nu ne-a avertizat. „Nici eu nu credeam că

Dumnezeu mă va prinde așa cum a făcut-o El. Dar Domnul — lasă-mă să ți-o spun din nou — nu ne cere consimțământul nostru ca să ne „complice viața“. El intră în ea și, iată, asta-i tot!” (*Forja*, nr. 902).

Toți, fără excepție, suntem chemați să fim sfinți. Aceasta este voia lui Dumnezeu și este singurul drum care duce la fericirea deplină.

Cristos a urcat în barca ta, în barca mea. De noi depinde ca finalul să fie o nouă poveste de iubire. Ca aceea a lui Josemaría și a tuturor sfinților care au trăit înaintea lui.

Luis Miguel Bravo